

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 7. februar 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-836/18	<p>Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real</p> <p><u>Emne:</u> Familiesammenføring med en tredjelandstatsborger.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Henset til at den spanske civillovbogs artikel 68 bestemmer, at ægtefæller har pligt til at bo sammen, kan kravet om, at en spansk statsborger, der ikke har udøvet sin ret til fri bevægelighed, skal opfylde betingelserne i artikel 7[,stk. 1.] i kongeligt dekret nr. 240/2007 som en nødvendig betingelse for at få anerkendt opholdsretten for vedkommendes ægtefælle, som ikke er unionsborger, i overensstemmelse med artikel 7[, stk. 2.] i kongeligt dekret nr. 240/2007 – såfremt disse betingelser ikke er opfyldt – da udgøre en tilsidesættelse af artikel 20 [TEUF], hvis den spanske statsborger som følge af nægtelsen af denne ret er nødsaget til at forlade Unionens område som helhed? 2) Under alle omstændigheder, uanset det foregående og besvarelsen af det første spørgsmål og henset til Den Europæiske Unions Domstols praksis, bl.a. dom af 8. maj 2018, C-82/16, K.A. m.fl. mod Belgische Staat, er den spanske stats praksis – hvorefter bestemmelsen i artikel 7 i kongeligt dekret nr. 240/2007 automatisk anvendes, og der nægtes opholdsret til et familiemedlem til en unionsborger, der aldrig har udøvet sin ret til fri bevægelighed, alene af den grund, at unionsborgeren ikke opfylder betingelserne i</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	27.02.20

	denne bestemmelse, uden at det i den konkrete sag er blevet undersøgt, om der mellem den pågældende unionsborger og tredjelandsstatsborgeren består et afhængighedsforhold af en sådan art, at dette, uanset grunden hertil og i betragtning af de foreliggende omstændigheder, medfører, at unionsborgeren, såfremt tredjelandsstatsborgeren nægtes opholdsret, ikke kan blive adskilt fra det familiemedlem, som unionsborgeren er afhængig af, og må forlade Unionens område – da i strid med artikel 20 [TEUF]?			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-704/18	Spetsializirana prokuratura Skal artikel 267 TEUF fortolkes således, at den bemyndiger den nationale domstol til at undlade at anvende en præjudiciel afgørelse i forbindelse med den hovedsag, i hvilken den er afsagt, idet den påberåber sig faktiske omstændigheder, som Domstolen tog hensyn til ved afsigelsen af den præjudicielle afgørelse?	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	12.02.20
C-252/18 P	Den Helleniske Republik mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Appellen tiltrædes, den appellerede dom afsagt af Retten den 1. februar 2018 i sag T-506/15 ophæves i overensstemmelse med det i appelskriftet udtrykkeligt anførte, Den Helleniske Republiks søgsmål iværksat den 29. august 2015 tiltrædes i overensstemmelse med appelskriftet, Kommissionens afgørelse 2015/1119/EU af 22. juni 2015 annulleres, for så vidt som der herved pålagdes a) faste finansielle engangskorrekationer for i alt 313 483 531,71 EUR for ansøgningsårene 2009, 2010 og 2011 i sektoren for direkte arealrelateret støtte og b) en fast finansiel korrektion på 2 % hvad angår krydsoverensstemmelsen for ansøgningsåret 2011, og Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	13.02.20
C-107/19	Dopravní podnik hl. m. Prahy 1) Skal en pause, under hvilken en ansat skal være til rådighed for sin arbejdsgiver inden for en frist på to minutter i tilfælde af nødudkald, anses for »arbejdstid« som omhandlet i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden? 2) Påvirkes den vurdering, der skal foretages for så vidt angår ovenstående spørgsmål af, at en sådan afbrydelse [af pausen] i tilfælde af nødudkald kun finder sted sporadisk og uden at kunne forudses eller– alt efter de givne omstændigheder – af, hvor ofte sådanne afbrydelser finder sted? 3) Kan retten i første instans, der skal træffe afgørelse, efter at dens kendelse er blevet omstødt af en højere retsinstans, og sagen er blevet hjemvist til retten i første instans med henblik på videre retsforhandlinger, undlade at efterkomme en juridisk udtalelse fremsat af den højere retsinstans, som er bindende for retten i første instans, hvis en sådan juridisk udtalelse er i strid med EU-retten?	Miljø- og Fødevareministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	13.02.20

C-88/19	Alianța pentru combaterea abuzurilor Skal artikel 16 i direktiv 92/43/EØF fortolkes således, at den pålægger medlemsstaterne at fastsætte fravigelser fra artikel 12, 13, 14 og 15, litra a) og b), også for de tilfælde, hvor dyr tilhørende truede arter forlader deres naturlige levested og befinder sig i umiddelbar nærhed heraf eller fuldstændigt uden for det?	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	13.02.20
C-97/19	Pfeifer & Langen Skal artikel 78, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at en toldangivelse i et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede i henhold hertil skal verificeres og berigtiges på en sådan måde, at oplysningerne om klarereren erstattes af angivelsen af den person, til hvem der er blevet udstedt en importlicens for den indførte vare, og denne person repræsenteres af den person, der var angivet som klarer i toldangivelsen, og som har fremlagt en fuldmagt fra indehaveren af importlicensen for toldstedet?	Toldstyrelsen	GA	25.02.20
C-788/19	Stanleyparma et Stanleybet Malta 1) Skal artikel 56, 57 og 52 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Domstolens praksis på området for spil og væddemål, navnlig i dom Gambelli (C-243/01), Placanica [m.fl.] (C-338/04], C-359/04 og C-360/04)], Costa og Cifone (C-72/10 og C-77/10) samt Laezza (C-375/14), og på området for afgiftsmæssig forskelsbehandling, i særdeleshed i dom Lindman (C-42/02), Kommissionen mod Spanien (C-153/08) samt Blanco og Fabretti (C-344/13 og C- 367/13), samt de EU-retlige principper om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling, også i lyset af Corte costituzionale dom af 23. januar 2018, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede italienske lovgivning, hvorefter nationale mellemlid, der overfører spilledata for spiludbydere med hjemsted i andre EU-medlemsstater, navnlig spiludbydere med samme kendetegn som selskabet Stanleybet Malta Ltd., og eventuelt også spiludbydere selv, solidarisk med deres nationale mellemlid, pålægges en enhedsafgift af tipning og væddemål i medfør af artikel 1-3 i lovdekret nr. 504 af 23. december 1998, som ændret ved artikel 1, stk. 66, litra b), i stabilitetsloven for 2011? 2) Skal artikel 56, 57 og 52 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Domstolens praksis på området for spil og væddemål, navnlig i dom Gambelli (C-243/01), Placanica [m.fl.] (C-338/04], C-359/04 og C-360/04)], Costa og Cifone (C-72/10 og C-77/10) samt Laezza (C-375/14), og på området for afgiftsmæssig forskelsbehandling, i særdeleshed i dom Lindman (C-42/02), Kommissionen mod Spanien (C-153/08) samt Blanco og Fabretti (C-344/13 og C- 367/13), samt de EU-retlige principper om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling, også i lyset af Corte costituzionale dom af 23. januar 2018, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede italienske lovgivning, hvorefter kun nationale mellemlid, der overfører spilledata for spiludbydere med hjemsted i andre EU-medlemsstater, navnlig spiludbydere med samme kendetegn som selskabet Stanleybet Malta Ltd., men ikke nationale mellemlid, der overfører spilledata for spiludbydere med statslig koncession, der udøver samme virksomhed, pålægges en enhedsafgift af tipning og væddemål i medfør af artikel 1-3 i lovdekret nr. 504 af 23.	Skatteministeriet	Dom	26.02.20

	<p>december 1998, som ændret ved artikel 1, stk. 66, litra b), i stabilitetsloven for 2011?</p> <p>3) Er artikel 52 og 56 ff. i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Domstolens praksis på området for spil og væddemål samt ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, også i lyset af Corte costituzionale dom af 23. januar 2018, til hinder for en national lovgivning som den italienske, der følger af artikel 1, stk. 644, litra g), i lov nr. 190/2014, hvorefter nationale mellemlid, der overfører spilledata for spiludbydere med hjemsted i andre EU-medlemsstater, navnlig spiludbydere med samme kenetegn som selskabet Stanleybet Malta Ltd., og eventuelt også spiludbydere selv, solidarisk med deres nationale mellemlid, pålægges at betale enhedsafgiften af [tipning og] væddemål i medfør af lovdekret nr. 504/1998 med udgangspunkt i et fast afgiftsgrundlag svarende til tre gange den gennemsnitlige indsamling af indsatser i den provins, hvor indsamlingsvirksomheden eller indsamlingsstedet er lokaliseret, opgjort på baggrund af de i den nationale totalisator registrerede data vedrørende afgiftsperioden inden referenceperioden?»</p>			
C-298/18	<p>Grafe et Pohle</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal en situation, hvori betjeningen af busruter overgår fra et busselskab til et andet i henhold til en udbudsprocedure i medfør af [Rådets] direktiv 92/50/EØF [af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved] indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, anses for at udgøre en overførsel af en bedrift i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, i [Rådets] direktiv 77/187/EØF [af 14. januar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter], selv om der ikke er overdraget driftsmidler i nævneværdigt omfang, navnlig ingen busser, mellem de to nævnte virksomheder? 2. Berettiger antagelsen af, at busserne i forbindelse med en midlertidig tildeling af tjenesteydelserne ud fra en fornuftig driftsøkonomisk beslutning på grund af deres alder og de stigende tekniske krav (udstødningsværdier, busser med lav indstigning) ikke længere har væsentlig betydning for bedriftens værdi, at Domstolen kan fravige sin dom af 25. januar 2001 (C-172/99) således, at også overtagelse af en væsentlig del af personalet under disse betingelser kan føre til, at direktiv 77/187/EØF finder anvendelse?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	27.02.20
C-405/18	<p>AURES Holdings</p> <p>1) Kan begrebet etableringsfrihed som omhandlet i artikel 49 [TEUF] anses for at omfatte en simpel flytning af stedet for en virksomheds ledelse fra en medlemsstat til en anden medlemsstat? 2) Hvis det er tilfældet, er det da i strid med artikel 49, 52 og 54 [TEUF], såfremt national lovgivning ikke tillader en enhed fra en anden medlemsstat, i forbindelse med en flytning af dens forretningssted eller stedet for dens ledelse til Den Tjekkiske Republik, at anvende et skattemæssigt underskud, der er realiseret i den anden medlemsstat?</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	27.02.20
C-649/18	<p>A</p> <p>Følgende præjudicielle spørgsmål fremsendes til Den Europæiske Unions Domstols Justitskontor med henblik på at få afklaret, om EU-lovgivningen, herunder [] - artikel 34 TEUF,</p>	Sundheds- og Ældreministeriet Lægemiddelstyrelsen	GA	27.02.20

	<p>- bestemmelserne i artikel 85c i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (med senere ændringer), og</p> <p>- bestemmelsen om det indre marked i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked gør det muligt for en EU-medlemsstat på dens område at pålægge apoteker, som er hjemmehørende i en anden EU-medlemsstat, at overholde særlige regler vedrørende:</p> <p>- forbud mod at opfordre kunderne ved hjælp af metoder, som er i strid med apotekerhvervet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel R 4235-22 i den franske lov om offentlig sundhed</p> <p>- forbud mod at tilskynde patienter til at misbruge lægemidler i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel R 4235-64 i den franske lov om offentlig sundhed</p> <p>- forpligtelsen til at iagttage god praksis i forbindelse med udlevering af lægemidler som defineret af medlemsstatens myndigheder, idet det herved bl.a. kræves, at der indgår et sundhedsspørgeskema i forbindelse med køb af lægemidler online, og forbydes at anvende søge- og annonceringsydelser mod betaling, således som fastsat i den franske social- og sundhedsministers bekendtgørelse af 28. november 2016?</p>			
C-754/18	<p>Ryanair Designated Activity Company</p> <p>1) Skal artikel 5, stk. 2, om retten til indrejse i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (E[Ø]F) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF fortolkes således, at såvel besiddelse af et gyldigt opholdskort som omhandlet i direktivets artikel 10 som besiddelse af et tidsbegrænset opholdskort som omhandlet i direktivets artikel 20 med henblik på nævnte direktiv fritager familiemedlemmet for forpligtelsen til at være i besiddelse af et visum ved indreisen til en medlemsstats område?</p> <p>2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 5 i direktiv 2004/38 og denne artikels stk. 2 da fortolkes på samme måde, hvis en person, som er familiemedlem til en unionsborger og ikke har statsborgerskab i en anden medlemsstat, har opnået retten til tidsbegrænset ophold i Det Forenede Kongerige, og det er denne stat, der har udstedt det tidsbegrænsede opholdskort? Med andre ord: fritager besiddelse af et tidsbegrænset opholdskort som omhandlet i nævnte direktivs artikel 20, som er udstedt af Det Forenede Kongerige, en person, der besidder dette, for forpligtelsen til at opnå visum, uanset om hverken Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, som er nævnt i artikel 5, stk. 2, i direktiv 2004/38, eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) finder anvendelse i denne stat?</p>	Transport- og Boligministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	27.02.20

	<p>3) Såfremt det første og det andet præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: skal besiddelse af et opholdskort, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 20 i direktiv 2004/38, da i sig selv anses for at være et tilstrækkeligt bevis for, at kortets indehaver er familiemedlem til en unionsborger og i sin egenskab af familiemedlem, uden behov for yderligere kontrol eller attesting, har tilladelse til at indrejse til en anden medlemsstats område og er fritaget for visumpligten i henhold til nævnte direktivs artikel 5, stk. 2?</p> <p>4) Såfremt Domstolen besvarer det tredje præjudicielle spørgsmål benægtende: skal artikel 26, stk. 1, litra b), og stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen da fortolkes således, at luftfartsselskabet – ud over at kontrollere rejsedokumenterne – skal kontrollere, at en passager, der ønsker at rejse med det tidsbegrænsede opholdskort som omhandlet i artikel 20 i direktiv 2004/38, reelt er familiemedlem til en unionsborger på tidspunktet for indreisen?</p> <p>5) Såfremt Domstolen besvarer det fjerde præjudicielle spørgsmål bekræftende:</p> <p>i) i tilfælde af, at luftfartsselskabet ikke kan fastslå, at en passager, der ønsker at rejse med det tidsbegrænsede opholdskort som omhandlet i artikel 20 i direktiv 2004/38, reelt er familiemedlem til en unionsborger på indrejsetidspunktet, er luftfartsselskabet da forpligtet til at nægte boarding og afvise at transportere den pågældende til en anden medlemsstat?</p> <p>ii) i tilfælde af, at luftfartsselskabet ikke kontrollerer denne omstændighed eller ikke afviser at transportere den passager, der ikke kan dokumentere sin status som familiemedlem, men som i øvrigt er i besiddelse af et tidsbegrænset opholdskort, kan der da udstedes en bøde til dette luftfartsselskab af denne årsag i henhold til artikel 26, stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen?</p>			
C-18/19	<p>Stadt Frankfurt am Main</p> <p>Er artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98) til hinder for en national ordning, hvorefter frihedsberøvelse med henblik på udsendelse kan ske i et fængsel, når den pågældende udlænding udgør en væsentlig trussel mod tredjeparters liv og helbred eller væsentlige retsgoder vedrørende den indre sikkerhed, hvorved den person, der frihedsberøves i perioden indtil udsendelse, holdes adskilt fra indsatte, der afsoner en straf?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	27.02.20
C-74/19	<p>Transportes Aéreos Portugueses</p> <p>1) Er den omstændighed, at en passager under en flyvning bider andre passagerer og overfalder besætningsmedlemmer, der forsøger at berolige den pågældende – hvilket ifølge flyets kaptajn begrundes, at flyet sætter kursen mod den nærmeste lufthavn for at sætte pågældende af og losse dennes bagage, hvorefter flyet ankommer forsinket til bestemmelsesstedet – omfattet af begrebet »usædvanlige omstændigheder«, som er nævnt i 14. betragtning til forordning (EF) nr. 261/2004?</p> <p>2) Kan luftfartsselskabet fritages for ansvaret for en forsinket flyafgang ved returflyvningen, hvor den passager, som har indgivet en klage (nu sagsøger), boarder, som følge af en »usædvanlig omstændighed«, som opstår på det samme flys udrejse, som gennemføres umiddelbart inden returflyvningen?</p>	Transport- og Boligministeriet Forbruger Europa	GA	27.02.20

	3) For så vidt angår artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 261/2004: traf luftfartsselskabet (nu sagsøgte) alle forholdsregler, der med rimelighed kunne træffes, uden at det på trods heraf var muligt at forhindre forsinkelsen, idet luftfartsselskabet på baggrund af en undersøgelse konkluderede, afsendelsen af et nyt fly ikke ville forhindre den allerede opståede forsinkelse, og transitpassageren (nu sagsøgeren) blev henvist til den følgende dags flyvning, eftersom nævnte selskab kun havde én daglig flyvning til passagerens endelige bestemmelsessted?			
C-298/19	<p>Europa-Kommissionen mod Den Hellske Republik</p> <p>Påstande: —Det fastslås, at Den Hellske Republik ikke har overholdt den forpligtelse, som påhviler den i henhold til artikel 260, stk. 1 TEUF, idet den ikke har gennemført alle foranstaltninger til opfyldelse af den dom, som Domstolen afsagde den 23. april 2015 i sag C-149/14, Kommissionen mod Grækenland.</p> <p>—Den Hellske Republik tilpligtes at betale en tvangsbøde på 23 753,25 EUR pr. dag for forsinkelsen med opfyldelsen af den dom, som blev afsagt i sag C-149/14, fra datoen for afsigelse af dom i nærværende sag indtil datoen for opfyldelsen af den dom, som blev afsagt i sag C-149/14.</p> <p>—Den Hellske Republik tilpligtes at betale et beløb svarende til 2 639,25 EUR pr. dag fra datoen for afsigelse af dommen C-149/14 indtil datoen for afsigelse af dom i nærværende sag eller datoen for opfyldelsen af dom C-149/14, hvis dette sker først, og såfremt dette beløb ikke overstiger det, at betale et fast beløb på mindst 1 310 000 EUR.</p> <p>—Den Hellske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	27.02.20